

Urząd Marszałkowski
Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Wacław Roguski urodził się 25 września 1921 roku w Górkach Borzych (województwo mazowieckie) jako trzecie dziecko Heleny i Bolesława. Razem z bratem i siostrą dorastał na prowadzonym przez rodziców gospodarstwie rolnym. Ukończył szkołę podstawową w położonej nieopodal Korytnicy. Naukę kontynuował w latach 1935-1937 w Gimnazjum Biskupim w Siedlcach (województwo mazowieckie), a od 1939 roku uczęszczał do Prywatnego Gimnazjum Towarzystwa Szkoły Średniej w Węgrowie (województwo mazowieckie). Został przyjęty do liceum humanistycznego, ale dalszą edukację, jak się okazało tymczasowo, przerwała wojna.

Na początku okupacji pozostał w rodzinnej miejscowości, a od 1941 roku kontynuował naukę, biorąc udział w tajnych kompletach w Węgrowie, gdzie przez dwa lata mieszkał na stacji. W czerwcu 1943 roku zdał maturę. Został powołany do wojska i skierowany do Oficerskiej Szkoły Piechoty nr 2 w Lublinie. Przydzielono go do I Korpusu Pancernego, w którego szeregach jako podporucznik uczestniczył w działaniach wojennych. W 1945 roku podczas forsowania Nysy został ranny i trafił do niemieckiej niewoli, gdzie pozostał do zakończenia wojny.

W 1946 roku odszedł z wojska i podjął studia na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Po czterech latach zdobył tytuł magistra inżyniera rolnictwa ze specjalnością melioracje rolne. Karierę zawodową rozpoczął w Dziale Gospodarki Wodnej Instytutu Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Bydgoszczy, następnie został przydzielony do pracy w nowoutworzonym Oddziale Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych. Tytuł doktora nauk rolniczych uzyskał na Wydziale Rolniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Habilitację w zakresie przyrodniczych podstaw melioracji odebrał w 1973 roku. Sześć lat później otrzymał nobilitację do profesora nadzwyczajnego, a w 1989 – profesora zwyczajnego.

Od 1955 roku kierował Pracownią Łąk Noteckich w Zakładzie Użytków Zielonych, następnie Pracownią Ekologii i Pracownią Gospodarki Wodnej i Gospodarki Wodnej Gleb w Zakładzie Przyrodniczych Podstaw Melioracji. Następnie był także kierownikiem Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych.

Profesor Roguski był członkiem w wielu komitetach i towarzystwach naukowych, zarówno krajowych jak i zagranicznych, między innymi Komitetu Wydziału V Nauk Rolniczych Polskiej Akademii Nauk, oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Agrotechnicznego. Związany z Polskim Towarzystwem Geofizycznym początkowo jako sekretarz, stał się później jego przewodniczącym.

Prowadził liczne badania naukowe i doświadczenia. Zajmował się pielęgnacją i uprawą łąk i pastwisk oraz erozją gleb. W późniejszych rozprawach poruszał także między innymi potrzeby wodne roślin i lokalny klimat dolin. Jego opracowania i badania posłużyły do opracowania instrukcji do celów projektowania urządzeń melioracyjnych i zaleceń dla użytkowników. Był koordynatorem badań krajowych, które również przyczyniły się rozwojowi rolnictwa i melioracji gleb. Organizował konferencje naukowe na temat retencji użytecznej gleb w ramach pracy Komitetu Melioracji PAN.

W Instytucie pracował do 2001 roku, a po przejściu na emeryturę nadal prowadził współpracę naukową. Profesor Roguski napisał 95 rozpraw, 31 artykułów i komunikatów naukowych oraz 25 popularno-naukowych.

Z żoną Ireną wychował troje dzieci, dwie córki i syna. Po przejściu na emeryturę opiekował się chorą żoną oraz zajmował działką. Doczekał się sześciorga wnucząt i ośmiorga prawnucząt. Spisywał także własne wspomnienia. Za swoje dokonania otrzymał wiele odznaczeń państwowych, m.in. Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Odznakę Grunwaldzką oraz Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r.

Beata Krzemińska
rzecznik prasowa Urzędu Marszałkowskiego
Październik 2021 r.